

LBRIS

We know
books

Manual biblic

Ediție revizuită și adăugită

Editat de
Pat și David Alexander

 CASACĂRȚII
Oradea, 2025

1	
INTRODUCERE ÎN BIBLIE	
Cuprins	11
SĂ ÎNCEPEM CU BIBLIA	13
BIBLIA ÎN CONTEXTUL EI	25
ÎNȚELEGEREA BIBLIEI	47
SĂ DĂM POVEȘTEA MAI DEPARTE	63
BIBLIA ASTĂZI	81

2	
VECHIUL TESTAMENT	
Cuprins	97
Introducere	98
CELE CINCI CĂRȚI DE LA GENEZA LA DEUTERONOMUL 109	
ISTORIA LUI ISRAEL DE LA IOSUA LA ESTERA	215
POEZIE ȘI ÎNȚELEPCIUNE DE LA IOV LA CÂNTAREA CÂNTĂRIILOR	333
PROFEȚII DE LA ISAIA LA MALEAHI	399

3

NOUL TESTAMENT

Cuprins **511**
Ce este Noul Testament? **513**

EVANGHELIILE ȘI ISUS CRISTOS
DE LA MATEI LA
FAPTELE APOSTOLILOR **525**

EPISTOLELE
DE LA ROMANI LA APOCALIPSA **665**

4

Listă alfabetică
de articole speciale **768**

GHID DE CĂUTARE RAPIDĂ 769

TRIMITERI RAPIDE LA HĂRȚI ȘI DIAGrame

Cărțile Bibliei	p. 14
Realizarea conexiunilor – Biblia și istoria lumii	p. 26
Biblia și epoca ei	p. 28
Înțelegerea Bibliei	p. 47
Istoria Vechiului Testament	p. 100
Israel în perioada Vechiului Testament	p. 104
Regii lui Israel și ai lui Iuda	p. 296
Profeții în contextul lor	p. 404
Israel în timpul Noului Testament	p. 512
Istoria Noului Testament	p. 522

Introducere în Biblie

EBRIS

Wellknow
books

SĂ ÎNCEPEM CU BIBLIA

- 14 Cărțile Bibliei
- 18 Ce este Biblia?
- 22 Citirea Bibliei

BIBLIA ÎN CONTEXTUL EI

- 26 Realizarea conexiunilor – Biblia și istoria lumii
- 28 Biblia și epoca ei
- 30 Trecutul revine la viață
- 36 Țara Israelului
- 39 Animale și păsări
- 42 Copaci și plante
- 44 Calendarul din Israel

ÎNȚELEGEREA BIBLIEI

- 48 Chei pentru înțelegere
- 52 Înțelegerea Bibliei
- 54 Biblia ca narațiune
- 55 Interpretarea Bibliei de-a lungul veacurilor
- 60 Textul și mesajul

SĂ DĂM POVEȘTEA MAI DEPARTE

- 64 Păstrătorii povestirilor – tradiția orală
- 66 Scribii
- 68 Editorii la muncă
- 70 Biblia ebraică
- 72 O listă aprobată – „canonul” Scripturii
- 76 Răspândirea Cuvântului – munca de traducere

BIBLIA ASTĂZI

- 82 Perspective culturale – Est și Vest
- 84 Isus într-o societate pluralistă
- 86 Coranul și Biblia
- 89 Biblia prin ochii femeilor
- 92 Un om de știință privește Biblia
- 94 Lumea noastră – lumea lor

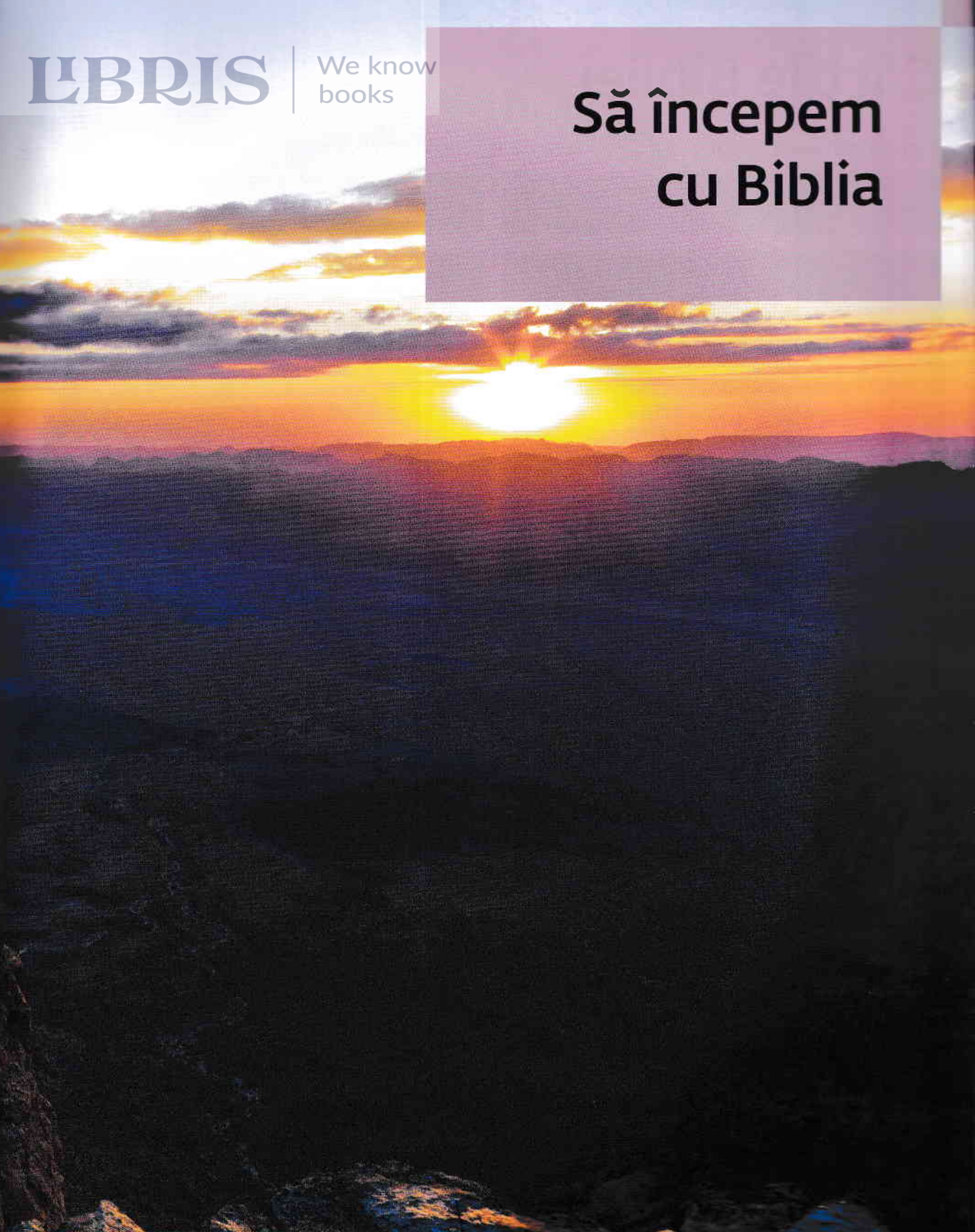

„Cuvântul Tău este
o candelă pentru
picioarele mele și
o lumină pe cărarea mea.”
Psalmul 119:105

LBRIS

We know
books

**Să începem
cu Biblia**

IBDIS | We know BIBLES

Cărțile Bibliei

VECHIUL TESTAMENT (39 cărți)

CELE CINCI CĂRȚI

- Geneza
- Exodul
- Leviticul
- Numeri
- Deuteronomul

Aceste cărți conțin istoria Creățiunii, a marelui Potop și a bărbaților (și femeilor!) care au întemeiat poporul Israel (Geneza); ele vorbesc despre robia din Egipt și despre Exod (Exodul) și despre cei patruzeci de ani de rătăcire în „pustiul” Sinai (Numeri, Deuteronomul).

De asemenea, ele consemnează darul lui Dumnezeu pentru poporul Său – Legea sau cele Zece Porunci (Exodul, Deuteronomul) și prescripțiile detaliate referitoare la jertfe și închinare, care au ca centru sanctuarul (Cortul special al lui Dumnezeu) (Exodul, Leviticul).

Horus, simbolizat de acest ochi, era unul dintre zeii Egiptului, țară în care israeliții au fost sclavi.

ISTORIA POPORULUI ISRAEL

- Iosua
- Judecătorii
- Rut
- 1 și 2 Samuel
- 1 și 2 Împărați
- 1 și 2 Cronici
- Ezra
- Neemia
- Estera

Începând cu cucerirea țării pe care Dumnezeu o promisese poporului Său (Iosua), aceste cărți continuă cu istoria poporului, cu eroii săi și cu cei care au trădat poporul, făcându-l să se îndepărteze de Dumnezeu. Perioada conducerii de către „judecători” (Ghedeon, Samson și ceilalți) se încheie cu Samuel, omul care a oferit Israelului un împărat. După împărații Saul, David și Solomon care a construit un Templu al lui Dumnezeu în Ierusalim

(1 și 2 Samuel, 1 Împărați), cele zece triburi din nord se separă formând regatul Israel, în timp ce dinastia lui David se menține Iuda. Ocuparea Samariei de către asirieni marchează sfârșitul Israelului. Dar o rămășiță din Iuda supraviețuiește distrugerii Ierusalimului și exilului în Babilon, întorcându-se acasă. Aceștia își reînnoiesc ascultarea față de Legea lui Dumnezeu, reclădind Templul și zidurile cetății (Ezra, Neemia).

POEZIE ȘI ÎNȚELEPCIUNE

- Iov
- Psalmii
- Proverbele
- Eclesiastul
- Cântarea cântărilor

Aceste cărți conțin cea mai mare parte din poezia Bibliei, dar și „înțelepciunea” ei (mai mult sub formă de proverbe: Proverbele, Eclesiastul) care erau deosebit de populare în Orientul Apropiat antic, în

Cornul de berbece șofar era folosit pentru a-i chema la luptă pe israeliți.

timpul regelui Solomon. Iov este o dramă poetică despre suferință. Psalmii sunt cartea de imnuri a poporului Israel. Cântarea cântărilor este un poem liric de dragoste.

Poporul Domnului L-a părăsit adesea pentru a urma alți zei. Aceasta este o statueta a zeului canaanit Baal.

PROFEȚII

- Isaia
- Ieremia
- Plângerile lui Ieremia
- Ezechiel
- Daniel

- 12 „profeți mici”:
Osea, Ioel, Amos, Obadia,
Iona, Mica, Naum,
Habacuc, Țefania, Hagai,
Zaharia, Maleahi

Profeții au adus poporul ales Cuvântul lui Dumnezeu: anunțarea judecării (atunci când se îndepărtau de Dumnezeu și călcau poruncile Sale) și încurajări prin speranțe și promisiuni (atunci când vremurile erau sumbre). Cei mai mulți dintre ei au trăit în secolele VIII și VII î.H., când națiunea era amenințată, mai întâi de asirieni, apoi de babilonieni. Amos a fost un proroc care a vorbit despre dreptate în folosul săracilor. Alți proroci au trăit în timpul întoarcerii din robie. Câteva profeții (cele mai cunoscute fiind cele din Isaia) vorbesc despre venirea lui „Mesia”, cel trimis de Dumnezeu ca să elibereze poporul și să domnească în pace și dreptate.

Cărțile deuterocanonice / apocrifele

- Tobit
- Iudita
- Adăugire la cartea Esterei
- Înțelepciunea lui Solomon
- Eclesiasticul
- Baruc
- 1 și 2 Ezra
- Epistola lui Ieremia
- Rugăciunea lui Azaria / Cântarea celor trei iudei
- Susana
- Bel și balaurul
- 1, 2, 3 și 4 Macabei
- Rugăciunea lui Manase

Majoritatea acestor materiale suplimentare sunt incluse în Biblia romano-catolică și în versiunile ortodoxe, dar nu și în versiunile protestante, și provin din traducerea grecească a Bibliei ebraice (Septuaginta). Macabeii relatează lupta pentru independență a evreilor în timpul „dintre Testamente”. Vezi mai multe în „Cărțile deuterocanonice”, pag. 501

NOUL TESTAMENT (27 cărți)**EVANGHELIILE ȘI FAPTELE APOSTOLILOR**

- Matei
- Marcu
- Luca
- Ioan
- Faptele apostolilor

Cele patru evanghelii povestesc viața lui Isus, concentrându-se asupra celor trei ani în care a călătorit ca învățător și vindecător, și a săptămânii finale în care a fost răstignit. Învierea Sa este privită ca o confirmare a declarației Sale referitoare la faptul că El era Mesia cel făgăduiț / „Fiul lui Dumnezeu”. Toate se bazează pe depozițiile

martorilor oculari care l-au fost apropiați; fiecare scriitor își spune povestirea urmărind un scop anume.

Faptele apostolilor vin în continuarea Evangheliei după Luca, relatând cum primii creștini, în special Petru și nou-convertitul Pavel, au împărtășit „vestea bună” despre Isus iudeilor și neamurilor, ajungând până în Roma.

Pilat din Pont, guvernatorul roman care a emis această monedă, și-a dat acordul la răstignirea lui Isus.

EPISTOLELE ȘI APOCALIPSA

- Romani
- 1 & 2 Corinteni
- Galateni
- Efeseni
- Filipeni
- Coloseni
- 1 & 2 Tesaloniceni
- 1 & 2 Timotei
- Tit
- Filimon
- Evrei
- Iacov
- 1 & 2 Petru
- 1, 2 & 3 Ioan
- Iuda
- Apocalipsa

Primele 13 epistole – adresate unor „tinere biserici” abia formate – tratează situații particulare, întrebări ale creștinilor și nevoile conducătorilor. Toate sunt semnate de Pavel, „apostolul neamurilor”, a cărei convertire dramatică este consemnată în Faptele apostolilor.

Evrei (mai mult o predică decât o epistolă) este anonimă.

Celelalte, epistole „generale”, se adresează

unor grupuri mai mari de creștini.

Apocalipsa, o scrisoare circulară, este singurul exemplu de scriere „apocaliptică” din Noul Testament. Adresată creștinilor persecutați, ea îi asigură că scopurile lui Dumnezeu vor fi aduse întotdeauna la îndeplinire, până la finele istoriei, răul va fi distrus și poporul lui Dumnezeu se va bucura de prezența Sa într-un „cer nou și pe un pământ nou”.

Iudeea era sub dominație militară romană în timpul Noului Testament.

Cel mai timpuriu fragment care a supraviețuit din Evanghelia după Ioan datează din 125–150 d.H.

O statueta a zeiței Artemis (Diana) din Efes, cetatea în care învățăturile lui Pavel au provocat o răscoală.

UPDIS | We know Ce este Biblia?

STEVE WALTON

Pentru mulți, Biblia este o carte necunoscută.

Ce conține ea?

Ce tratează?

Este mai bine să privim „în ansamblu” imaginea Bibliei, ca să nu ne pierdem în detalii.

Există două modalități de abordare a Bibliei, deosebit de utile:

- tratarea ei ca o povestire
- și ascultarea ei ca o mărturie.

Marea povestire

Biblia este o minunată carte de povestiri, plină de relatări interesante și istorisite în mod remarcabil. Dar ea este mai mult decât o colecție de povestiri – este o narațiune amplă formată dintr-o multitudine de povestiri individuale.

În centrul acestei povestiri ample Se află Dumnezeu și ceea ce face El cu lumea și cu neamul omenesc.

Biblia începe cu Dumnezeu creând cerurile și pământul și istorisește cum a tratat El omenirea și cum o va trata până în ziua în care va pune capăt povestirii, iar războiul, boala, moartea și durerea nu vor mai fi. Această povestire amplă are șase părți principale.

1. Creația

Dumnezeu a creat universul din nimic, printr-o simplă poruncă. Geneza 1 menționează șase ocazii în care Dumnezeu a vorbit și adaugă: „Și așa a fost”.

Dumnezeu a fost mulțumit de universul pe care îl crease, și a spus că toate erau „foarte bune” (Geneza 1:31). El a așezat oameni în lume ca să aibă grijă de ea, și le-a folosit întregul potențial, făcându-i răspunzători de animale, păsări, copaci și plante.

2. „Căderea”

Dumnezeu a dăruit primilor oameni libertatea de a explora grădina în care îi așezase, dar le-a interzis să mănânce din fructul unui anumit pom (Geneza 2:15–17). Îndemnați de un șarpe vorbitor (întruchiparea răului), ei au ales să nu asculte dorința lui Dumnezeu (Geneza 3:1–7), iar Dumnezeu i-a alungat din grădină (Geneza 3:22–24).

Această istorisire (numită adesea „căderea” oamenilor) este vitală pentru înțelegerea Bibliei, fiindcă ea explică cum s-a întrerupt relația dintre om și

Dumnezeu – și cum a fost afectată întreaga Creațiune de această întrerupere.

3. Israel

Urmează epoca poporului Israel.

Dumnezeu a ales un bărbat, și pe urmașii lui, ca unealtă prin care să fie reparat răul cauzat de răzvrătirea omului împotriva Sa – un om numit Avra(a)m care trăia în cetatea Ur.

Dumnezeu i-a făgăduit lui Avraam trei lucruri:

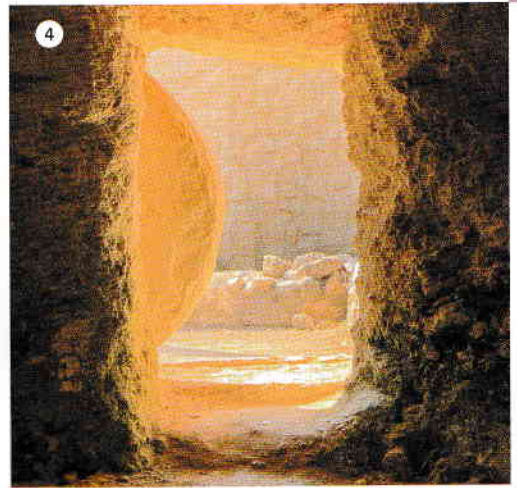
- urmași
- o țară pe care avea să o dăruiască Dumnezeu urmașilor lui
- faptul că Dumnezeu va face bine întregii omeniri prin familia lui Avraam (Geneza 12:1–3).

Intenția lui Dumnezeu era ca întreaga lume să fie „binecuvântată” prin poporul Israel (familia lui Avraam).

După ce Și-a ales poporul, Dumnezeu l-a păzit și a avut grijă de el.

Ei au ajuns sclavi în Egipt, dar Dumnezeu i-a eliberat prin Moise, izbăvindu-i din Egipt printr-o călătorie de patruzeci de ani prin deșerturile din

peninsula Sinai, și aducându-i în țara în care trăise Avraam.

Acest eveniment mareț, numit Exodul, a devenit un moment definitoriu pentru poporul Israel și, după aceea, evreii l-au considerat mereu momentul în care Dumnezeu i-a salvat și i-a adoptat ca popor ales. Până în zilele noastre, sărbătoresc Exodul la sărbătoarea anuală a Paștelui.

În timp ce erau în deșert, Dumnezeu a mai făcut ceva, un lucru care avea să devină centrul vieții poporului: El le-a dăruit legea Sa. Poporul era al Său fiindcă, în bunătatea Lui, îl scosese din Egipt: de aceea, „cele Zece Porunci”, o însumare a Legii, încep astfel:

„Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei” (Exodul 20:2).

Poruncile vorbesc în continuare despre modul în care trebuie să trăiască poporul lui Dumnezeu (Exodul 20:3–17).

Însă poporul nu a fost în stare să trăiască așa cum dorea Dumnezeu, astfel că o altă parte crucială a Legii a fost sistemul ceremonial al jertfelor.

Fiindcă oamenii călcau Legea, Dumnezeu le-a oferit o cale de a-și „acoperi” căderea și de a restaura relația cu El. Acest lucru se realiza prin uciderea unui animal în locul celui care călcase Legea. Persoana vinovată își așeza mâna pe capul animalului ca să arate că animalul era ucis în locul său, iar Dumnezeu trecea cu vederea călcarea Legii.

Acest lucru era costisitor, fiindcă animalele erau o dovadă majoră a bogăției într-o societate rurală din vechime. Mai târziu, jertfele erau oferite în templul din Ierusalim, capitala țării.

Viața poporului Israel a urmat multe urcușuri și coborâșuri timp de mai bine de o mie de ani.

Națiunea s-a dezbinat după moartea regelui Solomon, iar jumătatea nordică a împărăției (Israel) a căzut sub robia asiriană în secolul VIII î.H., fiindcă a renunțat la credința și încrederea în Dumnezeu, adoptând alte religii.

Poporul din partea de sud (Iuda) a fost dus în robie la Babilon după 150 de ani, din motive similare.

Dar Dumnezeu nu încheiase relația cu poporul Său. În mod minunat, El a readus seminția lui Iuda înapoi în țară, după cincizeci de ani. Prorocii – care au vorbit poporului din partea lui Dumnezeu – au interpretat această întoarcere ca pe „un nou Exod”, o izbăvire din Egipt în timpul lui Moise (vezi, de ex., Isaia 40:3–5; 43:1–7). Profeții au anunțat și venirea unui eliberator, trimis de Dumnezeu ca să izbăvească poporul, o persoană pe care evreii o numeau „Mesia”. Diferite grupuri de evrei aveau păreri diferite despre Mesia, dar toți așteptau să vină și să aducă dreptatea lui Dumnezeu.

4. Isus

Prorocii au promis mai mult decât o întoarcere în țară. El au vorbit despre alte lucruri bune pe care avea să le facă Dumnezeu pentru poporul Său, inclusiv libertatea de a se închina și a trăi ca popor al Său, și bucuria de a îmbătrâni fără frică. Din această cauză, poporului i-a fost mult mai greu, trezindu-se captiv în propria țară și oprimat de puteri politice păgâne.

În secolul I d.H. ei se considerau încă în exil, pedepsiți de Dumnezeu, chiar dacă

se întorseseră fizic în țara lor. Romanii îi stăpâneau și nu erau liberi să trăiască așa cum ar fi trebuit să trăiască poporul lui Dumnezeu. Dar istorisirile cruciale care îi defineau ca popor erau despre Dumnezeu care îi elibera – El îi izbăvise în timpul Exodului și îi adusese înapoi din Babilon, așa că ei credeau că Dumnezeu avea să-i izbăvească din nou.

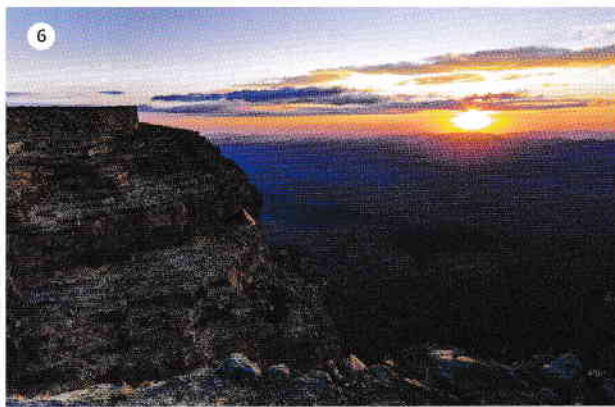
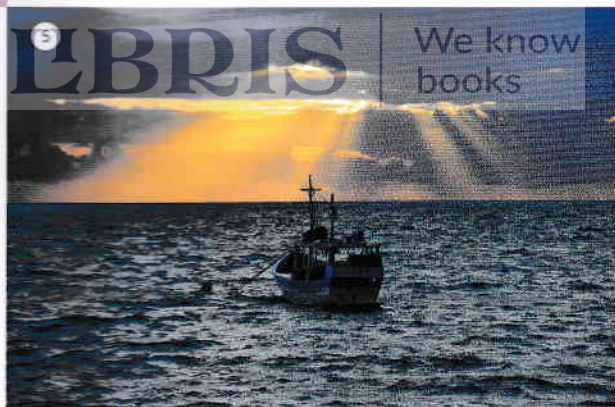
Pe această scenă a pășit Isus, un învățător și vindcător evreu care vorbea despre „Împărăția” lui Dumnezeu – afirmând că Dumnezeu conducea încă, în ciuda faptului că poporul Său suferea și era oprimat.

Timp de trei ani, Isus a învățat, a vindecat și a eliberat poporul de forțele opresive, anunțând că puterea lui Dumnezeu putea fi văzută în tot ce făcea și spunea El (Luca 11:16–20).

Lui Isus îi păsa de săracii și de proscrisii societății – El îi ajuta chiar și pe străinii disprețuiți care veneau la El (vezi Matei 8:5–13). Isus Se vedea pe Sine ca aducând reînnoirea poporului, vorbindu-le oamenilor despre iubirea iertătoare a lui Dumnezeu. El a vorbit despre Templu într-un mod care sugera că l-ar fi putut distruge și reconstrui de unul singur (Ioan 2:18–22; Marcu 13:1–2). Susținând acest lucru, Isus Se prezenta ca o persoană care avea o relație unică cu Dumnezeu.

Această pretenție era o blasfemie în ochii conducătorilor evrei – ultima picătură pentru cei care își închinaseră viața în slujba Templului. Mulți dintre ei colaborau cu liderii romani și nu voiau ca stabilitatea lor să fie amenințată de Isus.

Aceasta a dus la un complot care avea să ducă la moartea lui Isus (Ioan 11:47–53). În mod uimitor, Isus nu S-a opus. El părea

că știe ce avea să se întâmple și vorbea despre aceste evenimente în termeni criptici (Marcu 12:1–12). Mai mult decât atât, Isus considera moartea Lui viitoare ca pe o împlinire a realității spre care arătau jertfele: iertare și reînnoire pentru popor.

În noaptea în care a fost arestat și judecat, El își petrecea timpul cu prietenii, sărbătorind Paștele la o masă care comemora Exodul din Egipt. Isus a dăruit acestei mese o nouă semnificație. El a interpretat pâinea și vinul de la masă ca pe niște simboluri ale trupului și ale sângelui Său, dăruite prin moartea Lui (Luca 22:14–20).

La puțin timp, Isus a fost arestat, judecat și condamnat la moarte de conducătorii evrei și, apoi, de romani (fiindcă evreii nu puteau pronunța o sentință la moarte pe vremea aceea). A fost executat prin răstignire pe o cruce de lemn. Întunericul a acoperit țara în timp ce, atârnat pe cruce, Isus murea.

După trei zile, ucenicii Săi au fost uluiți și copleșiți de bucurie, văzându-L viu din nou: moartea nu fusese în stare să-L învingă. Era același Isus pe care îl cunoscuseră timp de trei ani, dar mai viu ca niciodată. Era cu adevărat Mesia!

5. Ucenicii lui Cristos

După ce a înviat din morți, Isus le-a lăsat ucenicilor responsabilitatea de a vorbi și altora despre El. Înainte de a-i părăsi și de a Se întoarce la Dumnezeu Tatăl, El le-a promis puterea de a îndeplini această misiune măreață, o putere personală pe care El a numit-o Duhul Sfânt.

La sărbătoarea evreiască a Cincizecimii, la puțin timp după înviere, micul grup al

ucenicilor lui Isus a fost copleșit de un vânt puternic care le-a dăruit capacitatea de a vorbi în limbi noi astfel încât o mare mulțime s-a adunat ca să-i asculte vorbind despre Isus. Aceasta era puterea care avea să-i facă în stare să împărtășească mesajul!

Și așa au și făcut numaidecât. În toate teritoriile din jurul Mării Mediterane, ei au vorbit despre Isus cel viu – care domnea alături de Dumnezeu Tatăl și oferea iertare și viață nouă tuturor celor care îl urmau. Grupuri mici de creștini au început să se formeze, mai întâi printre evrei, apoi și printre neevrei: făgăduința făcută lui Avraam, care spunea că întreaga omenire avea să fie binecuvântată prin urmașii lui, începea să se împlinească! Aceste grupuri se întâlneau în case care aparțineau, de obicei, celui mai bogat membru al grupului.

Și primele grupări de creștini au avut problemele lor! Scrisorile adresate primilor conducători creștini indică dificultățile pe care le aveau, trebuind să se împace cu un mod nou de viață care arăta că vechile bariere dintre popoare nu mai existau – bariere de sex, sclavie și neam (Galateni 3:28).

Ei au fost nevoiți să învețe că ucenicii lui Isus nu puteau trăi așa cum voiau. Grija față de alții, în special față de ceilalți creștini, era mai presus decât nevoile lor. Mai mult, trebuiau să fie gata să sufere pentru credința lor în Isus – mulți erau excluși din societate, alții mureau din cauză că erau hotărâți să-L urmeze.

6. Timpul sfârșitului

Cum au îndurat primii creștini aceste suferințe? Cum au înțeles faptele lui

Dumnezeu, după ce Isus plecase de pe pământ?

Ultima carte a Bibliei, Apocalipsa, îl înfățișează pe Dumnezeu care controlează mersul istoriei, imagine care avea să înalțe sufletul creștinilor persecutați spre marele Dumnezeu pe care îl slujeau. Mai mult, primii creștini așteptau o zi în care Cristos avea să Se întoarcă pe pământ pentru a finaliza lucrarea pe care o începuse prin viață, moartea și învierea Sa.

În ziua aceea, creștinii așteaptă ca întregul univers să fie reînnoit și restaurat conform intenției originale a lui Dumnezeu referitoare la Creațiune (Apocalipsa 21:1–8).

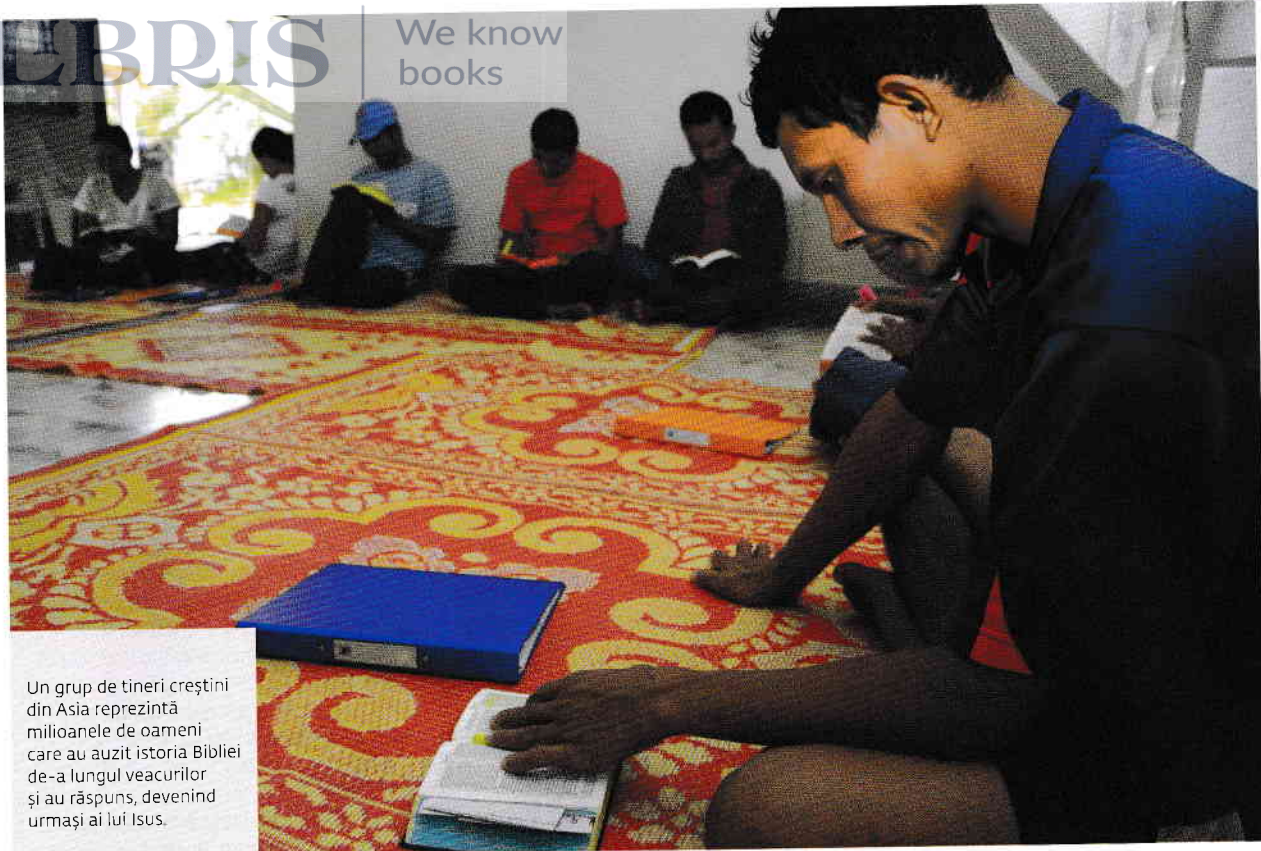
De asemenea, aceea are să fie o zi în care răul și păcatul vor fi înlăturate din lume, în care cei care îl respinseseră pe Dumnezeu au să fie judecați, iar cei care se încreduseră în Isus au să-L vadă pe Dumnezeu față în față.

Biblia ca mărturie

Biblia nu povestește această istorie într-un mod detașat, în stilul unui istoric. Ea este scrisă ca să-i invite pe cei care îi aud mesajul să îi răspundă lui Isus. Este o mărturie a felului în care a acționat Dumnezeu în decursul istoriei și a felului în care va acționa în continuare. Ea este scrisă ca să-i convingă pe cititori să devină ucenici ai lui Isus și să-i ajute să înțeleagă cum să-L urmeze împreună cu alții.

Citirea Bibliei este ca o invitație la o petrecere – trebuie să oferim un răspuns!

LBRIS

We know
books

Un grup de tineri creștini din Asia reprezintă milioanele de oameni care au auzit istoria Bibliei de-a lungul veacurilor și au răspuns, devenind urmași ai lui Isus.

Versiunile Bibliei

Biblia a fost tradusă în multe limbi în ultimii 2000 de ani, de când a început credința creștină.

Îndeosebi în secolul XX, au apărut mai multe versiuni englezești. Astăzi, cei care citesc Biblia în limba engleză au de unde alege.

Unora le plac traducerile mai vechi (dintre care cea mai faimoasă este King James Version). Dar multora li se par dificile, fiindcă folosesc o formă a limbii engleze care nu mai este actuală.

Merită să încerci două sau trei versiuni. S-ar putea să-ți placă următoarele versiuni moderne:

- New Revised Standard Version
- Today's New International Version
- Good News Bible
- Revised English Bible
- New Living Translation
- English Standard Version
- The Bible for Everyone

Fiecare din aceste versiuni a fost produsă cu un anumit scop sau pentru anumiți cititori. Vezi „Versiunile englezești”, pag. 79.

Cum ne ajută referințele biblice

Secțiunile Bibliei sunt folosite ca referințe utilizând un sistem care a început în secolul XIII d.H.

- Fiecare carte din Biblie are un nume. Acesta este primul într-o referință.
- Fiecare carte este împărțită în „capitole” (secțiuni ce cuprind jumătate de pagină, o pagină sau mai multe). Capitolul este următorul într-o referință.
- Fiecare capitol este, apoi, împărțit în „versete” numerotate (câte o propoziție sau două).

Astfel, o referință biblică tipică cuprinde cartea, capitolul și versetul (versetele). De exemplu:

Romani 3:21–26
Geneza 12:1–3.

Astfel, acestea pot fi găsite mai ușor.

Folosirea referințelor te ajută să-ți croiești drum prin paginile Bibliei, dar nu lăsa capitolele și versetele să-ți dicteze cum să citești un anumit pasaj! Ele nu existau în originalul grecesc sau în cel ebraic și, uneori, un capitol întrerupe o povestire importantă sau un argument, subminând cursul normal.

STEPHEN TRAVIS

Citirea Bibliei poate fi dificilă. Uneori este interesantă și îți dă viață. Alteori îți se poate părea năucitoare.

Cum să procedăm atunci ca să intrăm în universul ei și să rămănem acolo?

În primul rând, trebuie să înțelegem care este motivul pentru care o citim. Oamenii citesc Biblia din diferite motive.

- Poți să o citești ca pe o operă literară. Psalmii, de exemplu, și cartea lui Isaia se numără printre cele mai deosebite cărți ale lumii.
- Poți să o citești ca să descoperi istoria lumii antice.
- Poți să citești Biblia ca să studiezi fundamentele credinței evreiești și creștine, precum și standardele lor etice.
- Sau poți să citești Biblia ca să descoperi temele și povestirile care au inspirat lucrările multor artiști, muzicieni și scriitori ai lumii.

Toate acestea sunt motive legitime pentru studiul Bibliei. Dar ajungem

Atunci când [...] un om umil ia această carte scrisă de oameni de rând, în care se văd limpede semnele timpului și dificultățile cauzate de transmiterea ei, Duhul Sfânt Își începe lucrarea și îl aduce pe Cristos în mintea și în inima și în conștiința cititorului, prin intermediul său.

DONALD COGGAN

la miezul problemei numai dacă ne întrebăm de ce au fost scrise cărțile biblice.

Ce i-a motivat pe oamenii care au spus povestirile, au compus psalmii, au scris epistolele, au profețit viitorul?

Cum L-au văzut ei pe Dumnezeu acționând în viața oamenilor?

Putem să rezumăm scopul lor în patru teme:

Povestirea

Mai întâi, ei relatează că Dumnezeu a invitat un anumit grup de oameni să îl cunoască astfel încât întreaga lume

să poată învăța să-L cunoască și să-L iubească, prin intermediul lor.

În ciuda varietății cărților din Biblie și a perioadei îndelungate în care acestea au fost scrise, există un fir care străbate întreaga povestire, conferind perspectivă diferitelor părți.

Relația

În al doilea rând, ei vorbesc despre relația noastră cu Dumnezeu. În Biblie există istorisiri despre oameni care au dorit să-L asculte pe Dumnezeu, mesaje ale prorocilor, îndemnuri ale apostolilor pentru ca oamenii să redescopere planul lui Dumnezeu pentru ei, precum și rugăciuni ale oamenilor care au tânjit după binecuvântarea lui Dumnezeu.

Comunitatea

În al treilea rând, ei vorbesc despre relația noastră cu poporul lui Dumnezeu, Biserica. În marea lor majoritate, cărțile Bibliei au fost scrise pentru o comunitate, nu pentru un individ. Astfel că putem înțelege mai limpede mesajul atunci când studiem Biblia împreună cu alte persoane și nu de unul singur.

Societatea

În al patrulea rând, ei vorbesc – mai ales în Vechiul Testament – despre relația noastră cu societatea și cu lumea. Biblia nu este o carte despre o religie privată. Ea ne arată cum trebuie să reflecte poporul lui Dumnezeu caracterul Său în viața de zi cu zi, dar și grija Lui față de întreaga lume.

Prin urmare, dacă vrem să auzim mesajul Bibliei, cum trebuie să o citim?

- **Să recunoaștem varietatea Bibliei.** În Biblie există narațiuni și pilde, rugăciuni și cântece de dragoste, profeții și proverbe, viziuni ale cerului și călăuzire practică pentru viața de zi cu zi.

Biblia este ca o busolă, oferind direcție vieții noastre.

Viața noastră are multe aspecte diferite, iar Dumnezeu este interesat de toate acestea. Din acest motiv, nu este bine să încerci să citești Biblia de la Geneza până la sfârșit, fără oprire. Este mai bine, de exemplu, să treci de la Vechiul Testament la Noul Testament, din când în când.

Un plan bun ar fi să începi cu una dintre evangheliile, apoi să citești câțiva psalmi, apoi una dintre epistolele mai scurte din Noul Testament, și apoi prima parte a Genezei (capitolele 1–11).

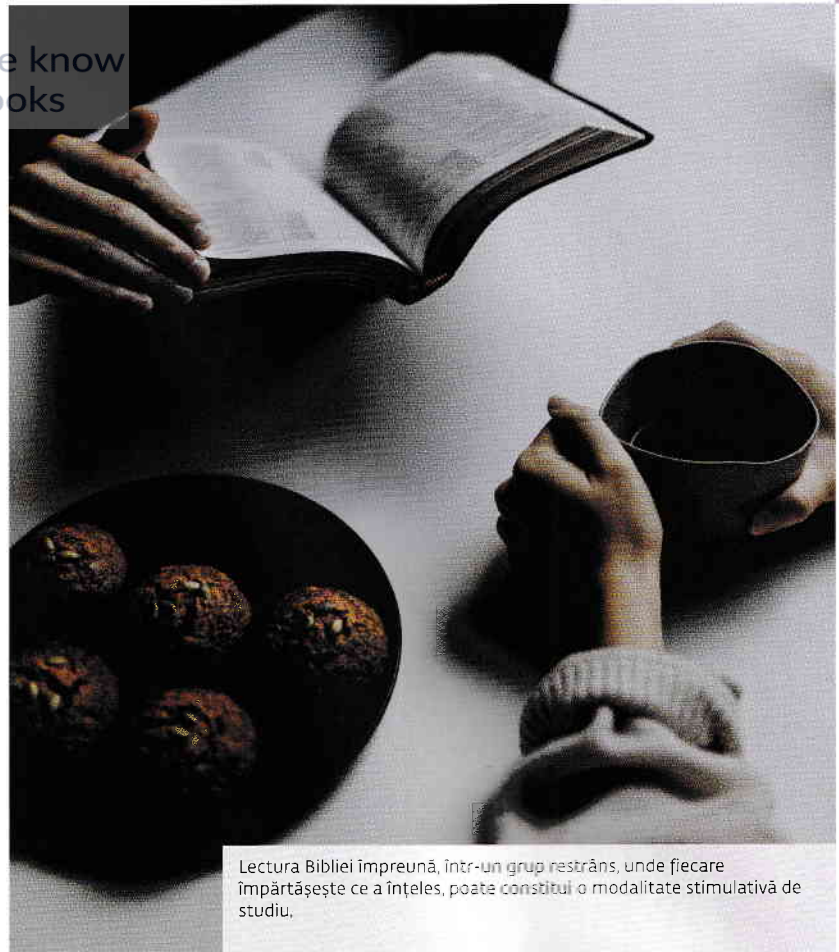
- **Întrebă-te: „Ce fel de carte citești?”** Nu citim la fel o carte de istorie și un ghid de utilizare. Iar diferitele tipuri de cărți biblice au nevoie de abordări diferite. Atunci când citești Predica de pe munte (Matei 5–7), mă opresc după fiecare frază, fiindcă fiecare cuvânt al lui Isus are o importanță vitală pentru o viață creștinească. Când citești cartea Ecclesiastului din Vechiul Testament adopt o atitudine mai relaxată și zâmbesc atunci când văd modul ambiguu în care este abordată natura umană.
- **Încearcă uneori să citești secțiuni mai mari într-o singură lectură,** mai ales atunci când studiezi o carte narativă. De obicei, nimeni nu citește două pagini pe zi dintr-un roman, punându-l apoi deoparte.

Citește o evangheliie de la început la sfârșit și vei observa lucruri din viața lui Isus la care nu te-ai gândit niciodată.

Citește toată istoria lui David din 1 și 2 Samuel și vei vedea că Dumnezeu S-a implicat în toate urcușurile și coborâșurile din viața lui; dacă te vei limita la câteva pagini pe zi, vei pierde această viziune de ansamblu.

- **În timp ce citești, gândește-te ce spune pasajul respectiv** despre cele patru aspecte de bază ale Bibliei, descrise la p. 22.

Ce învăț eu de aici despre planul lui Dumnezeu pentru lume, despre relația mea cu Dumnezeu, despre relația cu poporul Său și despre relația cu societatea și lumea?

Lectura Bibliei împreună, într-un grup restrâns, unde fiecare împărtășește ce a înțeles, poate constitui o modalitate stimulativă de studiu.

Bineînțeles, există pasaje care nu aruncă lumină asupra tuturor acestor domenii ale vieții. Dar vei găsi întotdeauna ceva care să te ajute să te gândești la viața ta cu Dumnezeu.

- În plus, trebuie **să-i îngăduim Bibliei să ne pună întrebări** – să îi permitem să ne conteste opiniile, comportamentul și prioritățile.

Vom auzi mesajul ei dacă ne vom apropia de ea cu respectul cuvenit – respectând nu foile tipărite, ci pe Dumnezeu, care ne vorbește prin intermediul Bibliei.

- **Nu te lăsa descurajat** de sentimentul că ar trebui să urmezi un curs de interpretare biblică („hermeneutică”, cum este numit adesea) înainte de a fi în stare să citești singur Biblia.

Există ghiduri și cărți de studiu care te pot ajuta (vezi „Interpretarea Bibliei de-a lungul veacurilor”, pag. 55). Dar nimeni nu învață să joace fotbal stând într-un fotoliu și citind manuale! Așadar, citește și manuale, precum cel de față, dar nu le lăsa să stea între tine și citirea Bibliei!

- **Biblia nu este o carte de bucate**, cu o rețetă pentru fiecare împrejurare a vieții moderne. Ea acționează mai degrabă ca o busolă care ne arată direcția corectă, decât ca o hartă pe care este marcat fiecare detaliu. Mesajul Bibliei ne ajută treptat să devenim oamenii care ar trebui să fim.

Biblia îl formează pe creștin, iar creștinul îi răspunde lui Dumnezeu și provocărilor vieții într-un mod creștinesc.